

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΤΣΑΤΣΟΥΛΗΣ

Τον εξαιρετικό λόγο της μετάφρασης του Φάουστ στο Αμφιθέατρο όπως τον μετέφερε στη σκηνή ο Σπ. Ευαγγελάτος. Η παράσταση διέθετε κάποια αναμφισβήτητα, όσο και σημαντικά, προτερήματα αλλά και κάποια μειονεκτήματα που συνοψίζω:

1. Μία εξαιρετική, έμμετρη μετάφραση του ίδιου του Σπύρου Ευαγγελάτου, εκεί βέβαια που το ίδιο το πρωτότυπο το απαιτούσε. Το έργο του Γκαίτε, για να αναδειχθεί σκηνικά απαιτούσε τούτη τη μετάφραση, στοιχείο δομικό της σκηνικής του πραγμάτωσης και μορφή αναγκαία για να λειτουργήσει δραματουργικά. Ταυτόχρονα, ο σκηνοθέτης, με τη μοναδική εμπειρία που διαθέτει, σύντηξε το κείμενο ώστε να γίνει παραστάσιμο και, γενικότερα, το επεξεργάστηκε δραματουργικά, δίνοντας ένα μάθημα σε όσους σήμερα καταπιάνονται με την ίδια εργασία βιάζοντας συχνά τα κείμενα.

2. Μία αξιοθαύμαστη διδασκαλία λόγου. Η εκφορά του κειμένου από τους ηθοποιούς υπήρξε άσπρη φωνητικά, ο λόγος ηχούσε πεντακάθαρος, με όλα τα γυρίσματα, τους τονισμούς, τις λεπτές ειρωνείες, τα παιχνιδίσματα που απαιτεί το κείμενο, προσφέροντας στους θεατές «εικόνες» λόγου.

3. Συνυφασμένη με το παραπάνω, η δουλειά των ηθοποιών που ο σκηνοθέτης επέλεξε να υπηρετήσουν το κείμενο. Ο Γ. Φέρτης, με το φωνητικό εργαλείο που διαθέτει, υπήρξε ευτυχέστερη επιλογή στον ρόλο του Φάουστ, ειδικά στο πρώτο μέρος του ήρωα σε μεγάλη ηλικία, όπου δίνει μια έξοχη ερμηνεία. Η Λ. Τασοπούλου, στον ρόλο του Μεφιστοφελή, δημιούργησε το άφυλο ον, ακολουθώντας μία ιδιόζουσα εκφορά του λόγου, μουσική και παιχνιδίζουσα, σε μία από τις καλύτερες ερμηνευτικές της στιγμές.

Ισάξιοι δίπλα τους σε διαφορετικούς ρόλους, διαθέτοντας εξαιρετικά φωνητικά εργαλεία και σκηνική παρουσία, ο Π. Ζαγανιάρης με σπάνια εκφραστική στη φωνή και καθηλωτική σκηνική ομορφιά που η θεατρική σκηνή έχει ανάγκη τη συχνότερη παρουσία του, ο πολυδιάστατος Γ. Κροντήρης, με καταπληκτική εκφραστική προσώπου, ο Ν. Γιαχαλής, ένας νέος, αλλά με επίσης θαυμάσια φωνή και εντυπωσιακή παρουσία ηθοποιός και ο Γ. Καραλής, επίσης νεότατος αλλά ταλαντούχος. Στις σύντομες εμφανίσεις της, η Μ. Καρτσιούνα απολαυστική και πολλά υποσχόμενη. Πολύ καλές, οι Χρ. Κουτσουδάκη (Μάρθα) και Ζ. Ρηγοπούλου (Στρίγκλα - Μάγισσα), αλλά μήπως θα έπρεπε να

Αμφιθέατρο Ο εξαιρετικός λόγος της μετάφρασης του «Φάουστ»

κρατούν αντίστροφα τους ρόλους; Η Σ. Χατζηαργύρη δεν ήταν έτοιμη για τον ρόλο της Μαργαρίτας. Στρογγυλεύοντας αφύσικα τις λέξεις, απαγγέλλοντας τους στίχους, άφηνε τελικά την αίσθηση ενός κλαυθυρίσματος αναίτιου.

4. Ενδιαφέροντα κοστούμια του Γ. Μετζικώφ, επιβλητικό αν και όχι μη αναμενόμενο το σκηνικό του Γ. Πάτσα. Το οποίο έμεινε ανεκμετάλλευτο από τη σκηνοθεσία. Κι εδώ, βρίσκεται το βασικό μείον της παράστασης. Η παντελής έλλειψη κινησιολογικής διδασκαλίας όλων των ηθοποιών, σε ένα έργο που περιέχει σκηνές όπου απαιτείται κίνηση/χορογραφία. Πώς θα αποδοθεί αλλιώς η διονυσιακή, για παράδειγμα, Βαλπούργια Νύχτα; Η πρωτότυπη μουσική του Κ. Λυγνού δεν βοήθησε αλλά λειτούργησε μάλλον αρνητικά στις σκηνές αυτές.